

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΓΕΝΟΥΣ ΘΗΛΥΚΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΦΟΥΛΑ, ΚΑΣΤΡΟΥ, ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΚΙ Ο ΜΟΣΚΙΟΣ

«Καημένε Αθανασόπουλε, τι σου 'μελλε να πάθεις, από κακούργα πεθερά...»

Ο πρώτος ύποπτος

Αφού πια έγινε γνωστή η ταυτότητα του θύματος, οι αρμόδιοι αστυνομικοί της Ασφάλειας άρχισαν να καλούν προς εξέταση υπόπτους. Ο πρώτος μάλιστα ήταν ο ίδιος ο γιατρός Καρτσώνης, στενός φίλος και κουμπάρος του Αθανασόπουλου, για τον απλούστατο λόγο ότι ο ιατροδικαστής είχε εκφράσει την υπόνοια πως ο τεμαχισμός του πτώματος είχε γίνει από άτομο με γνώσεις χειρουργικής. Ανακρινόμενος, ο Καρτσώνης αρνήθηκε από την πρώτη στιγμή οποιαδήποτε ανάμειξη, διαρρηγνύοντας τα ιμάτιά του και διαμαρτυρούμενος για την κράτησή του – ποιος να τον πιστέψει όμως; Ο διοικητής και οι αξιωματικοί της Ασφάλειας που χειρίζονταν την υπόθεση φαίνονταν πεπεισμένοι ότι είχαν στα χέρια τους τον φονιά του εργολάβου, ενώ η σύλληψη του Καρτσώνη ως υπόπτου δημοσιεύθηκε σε έκτακτα παραρτήματα των εφημερίδων της εποχής, που βέβαια ενημέρωναν διαρκώς το αναγνωστικό κοινό τους για κάθε εξέλιξη της συγκλονιστικής υπόθεσης.

Παράλληλα, μόλις αναγνωρίστηκε το θύμα, κλιμάκιο αστυνομικών, με επικεφαλής τον υπαστυνόμο Λαμπρόπουλο, έφτασε στο σπίτι της οικογένειας Αθανασόπουλου, στο ισόγειο ενός διώροφου στην οδό Θησέως 101, στην περιοχή Χαροκόπου, στην Καλλιθέα (σήμερα λειτουργεί στο ισόγειο ένα βενζινάδικο). Ο πρώτος άνθρωπος που συνάντησε ο υπαστυνόμος στο σπίτι ήταν η πεθερά Άρτεμις Κάστρου, που παρίστανε την ανήξερη και τον ρωτούσε τι είχε συμβεί. Όταν εκείνος είπε ότι ο νεκρός είχε αναγνωρισθεί και ότι ήταν ο γαμπρός της, εκείνη με πρωτοφανή ψυχραιμία φώναξε την κόρη της για να της αναγγείλει το κακό μαντάτο.

Μόλις άκουσε τη μάνα της, η Φούλα έβαλε τα κλάματα, και μάλιστα ρωτούσε πώς και κάτω από ποιες συνθήκες είχε συμβεί αυτό. Στις ερωτήσεις του υπαστυνόμου, η Κάστρου απάντησε ότι η Φούλα με τον άντρα της είχαν τσακωθεί κι εκείνος είχε φύγει από το σπίτι εδώ και είκοσι μέρες, μένοντας κάποιες από αυτές στο ξενοδοχείο «Μπρίστολ». Ερωτήσεις έγιναν και στην υπηρέτρια Μπέλλου, αλλά και στον εξάδελφο της Φούλας, τον Μοσκιό. Σε όσα έλεγαν οι τέσσερις τους διαπιστώθηκαν αντιφάσεις, καθώς και ψεύδη. Στο μεταξύ, το μαρτύριο του γιατρού Καρτσώνη συνεχίστηκε για δύο ακόμα μέρες. Οι εφημερίδες τον ανέφεραν ως συγγνό δολοφόνο με πικραϊούς τίλους και αλληπάλληλες έκτακτες εκδόσεις, μέχρι που φυσικά, μετά από αρκετές ταλαιπωρίες

και εξευτελισμούς, αφέθηκε ελεύθερος, αφού δεν υπήρχε κάτι ουσιαστικό σε βάρος του. Σε μια από τις τελευταίες καταθέσεις του είχε αποκαλύψει και τα εξής:

Το βράδυ του Σαββάτου, 3 Ιανουαρίου 1931, είχε συναντηθεί σε ζυθοσιατόριο στο Μεταξουργείο με τον Αθανασόπουλο και τον Σπύρο Γυφτέα (αδελφό του συνεργάτη του Αντώνη Γυφτέα). Οι τρεις τους παρέλαβαν από το σπίτι τους δυο γυναίκες, μάνα και κόρη, ηλικίας τριάντα επτά και δεκαοκτώ χρονών αντίστοιχα, και όλοι μαζί τράβηξαν για το σεπαρέ του Γεμενάκη, στο Παλιό Φάληρο, όπου διασκέδασαν ως αργά. Επιστρέφοντας από το Παλιό Φάληρο, τις πρώτες πρωινές ώρες, άφησαν πρώτα τον Αθανασόπουλο στο σπίτι του στη Θησέως, κι ύστερα οι δυο τους με τον Γυφτέα συνόδευσαν πρώτα τις γυναίκες στο σπίτι τους και μετά επέστρεψαν κι αυτοί στα δικά τους σπίτια. Από την ώρα εκείνη, ο γιατρός ανέφερε ότι δεν είχε ξαναδεί τον Αθανασόπουλο.

Μάνα (Ισμήνη) και κόρη (Δανάη) κλήθηκαν στην Ασφάλεια και έδωσαν καταθέσεις, επιβεβαιώνοντας τους ισχυρισμούς του γιατρού, όπως εξάλλου και ο Σπύρος Γυφτέας.

Οι υποψίες στρέφονται στην οικογένεια

Έτσι ο κλοιός άρχισε να στενεύει γύρω από τα τέσσερα μέλη της οικογένειας Αθανασόπουλου. Αστυνομικοί που μιλούσαν κατά διαστήματα με τον Μοσκιό και την Μπέλλου πιθανολογούσαν πλέον πως το έγκλημα είχε διαπραχθεί μέσα στο σπίτι, και τα στοιχεία άρχισαν σιγά σιγά να συσσωρεύονται δείχνοντας επίσης προς αυτή την κατεύθυνση. Αξιωματικός που πραγματοποιούσε έρευνα στο σπίτι, για δεύτερη φορά, παρατήρησε ότι ένα κομμάτι σπάγκου που είχε εντοπίσει πίσω από την

πόρτα της αποθήκης ήταν ίδιου τύπου με τον σπάγκο που είχαν χρησιμοποιήσει οι δράστες για να ράψουν τα δύο τσουβάλια με το πώμα. Σχεδόν αμέσως μετά βρήκε και κομμάτια κασαπόχαρτου, όμοιου με αυτό στο οποίο είχαν τυλίξει οι δολοφόνοι το τεμαχισμένο σώμα, ενώ στην αυλή του σπιτιού είδε κηλίδες αίματος, για τις οποίες η Κάστρου ισχυρίστηκε πως προέρχονταν από μια γαλοπούλα που είχαν σφάξει πριν λίγες μέρες – στην πραγματικότητα δεν είχαν σφάξει καμία γαλοπούλα βέβαια. Στο σπίτι εξάλλου ανευρέθηκε και μια σχισμένη φωτογραφία του Αθανασόπουλου, καμένη με τσιγάρο στο πρόσωπο και με μια κηλίδα αίματος, από την οποία κάποιος είχε αφαιρέσει τα μάτια με καρφίτσα. Αυτά τα ευρήματα βοήθησαν καθοριστικά στην εξιχνίαση της συγερής δολοφονίας και στη σύλληψη των δραστών.

Η παμπόνηρη Κάστρου, που εφεύρισκε συνέχεια δικαιολογίες, ήταν αυτή που «έσπασε» πρώτη και άρχισε να ομολογεί – ακολούθησαν ο Μοσκιός, η Μπέλλου και η Φούλα, που ξέσπασε σε λυγμούς και χτυπιόταν.

Σύμφωνα με τις ομολογίες των δραστών, τα όσα μου αφηγήθηκε ο δάσκαλός μου στο ρεπορτάζ αείμνηστος Σέβος Αρνέλλος, όσα αναφέρει στο βιβλίο του «Το έγκλημα στο Χαροκόπου» ο εξαιρετικός συγγραφέας και έγκριτος συνάδελφός μου Τάσος Κοντογιαννίδης, αλλά και τα δημοσιεύματά της εποχής, τα τραγικά γεγονότα συνέβησαν κάτω από τις εξής συνθήκες.

«Δε βρίσκεται κανένας άντρας να μας απαλλάξει από αυτόν τον τύραννο.»

Ο Αθανασόπουλος και η Φούλα είχαν γνωριστεί τυχαία μέσω συγγενικού προσώπου της οικογένειας Κάστρου, ενώ ο γάμος τους στις 24 Απριλίου 1921, όσο ο Αθανασόπουλος υπηρετούσε ακόμη τη στρατιωτική του θητεία,